

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	9
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	13
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	14
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	20
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	23

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 72/11

Wniosek Rzecznika Praw Dziecka przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy zgodne ustalenie kontaktów rodziców z dzieckiem w sprawie o rozwód, w tym także w porozumieniu "zatwierdzonym" przez sąd, zwalnia sąd z obligatoryjnego orzekania o kontaktach z dzieckiem na zgodny wniosek rodziców o zaniechanie orzekania o kontaktach?"

III CZP 73/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy ustanowiony w art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 36, poz. 232 ze zm.) zakaz jakichkolwiek czynności dowodowych zmierzających do ujawnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, 1b i 2 tego przepisu dotyczy także postępowań sądowych innych, niż postępowanie karne, w którym zapadło postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego, a jeśli tak, czy zakaz ten wiąże sąd w innych postępowaniach również po zakończeniu ochrony i pomocy, o których mowa w tym przepisie?"

III CZP 74/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy pełnomocnik wierzyciela składając wniosek o wszczęcie egzekucji za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego elektroniczne postępowanie upominawcze zobowiązany jest do przedłożenia komornikowi dokumentu pełnomocnictwa?"

III CZP 75/11

Wniosek Rzecznika Ubezpieczonych przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy w świetle art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz art. 361 k.c., poniesiony na etapie postępowania przedsądowego koszt zastępstwa poszkodowanego przez pełnomocnika wobec zakładu ubezpieczeń podlega kompensacji w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych?"

III CZP 76/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy na podstawie art. 56 § 1 zd. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848 ze zm.), rada nadzorcza banku spółdzielczego może wyznaczyć

jednego ze swoich członków do czasowego pełnienia funkcji prezesa zarządu tego banku;

– w przypadku odpowiedzi pozytywnej na to pytanie, czy w banku spółdzielczym na wyznaczenie takiej osoby do czasowego pełnienia funkcji prezesa zarządu wymagana jest zgoda Komisji Nadzoru Finansowego przewidziana w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2000 r. Nr 119, poz. 1252 ze zm.);

– czy członek rady nadzorczej wyznaczony do czasowego pełnienia funkcji prezesa zarządu banku spółdzielczego może skutecznie wystąpić, w trybie art. 12 ust. 4 zd. 2 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2000 r. Nr 119, poz. 1252 ze zm.), z wnioskiem o powołanie członków zarządu tego banku?"

III CZP 77/11

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy delegowanie sędziego przez prezesa właściwego sądu okręgowego (apelacyjnego), na podstawie art. 77 § 8 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.), do pełnienia obowiązków urzędowych na obszarze właściwości danego sądu okręgowego (w danym sądzie apelacyjnym) obejmuje również czynność ogłoszenia orzeczenia wydanego w sprawie z udziałem sędziego delegowanego, której

dokonano po terminie wskazanym w akcie (zarządzeniu) o delegowaniu?"

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 41/11 – z dnia 8 września 2011 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Łodzi

Na postanowienie sądu powszechnego, jako sądu pierwszej instancji, oddalające wniosek o wyłączenie arbitra przysługuje zażalenie.

III CZP 42/11 – z dnia 8 września 2011 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

W sprawie o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym brak decyzji wojewody wydanej na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700) wyłącza możliwość ustalania przez sąd faktu przejścia z mocy prawa na rzecz gminy własności nieruchomości rolnej na podstawie art. 13 ust. 2 tej ustawy.

III CZP 43/11 – z dnia 8 września 2011 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie

Właścicielowi nieruchomości nie przysługuje wobec nieuprawnionego posiadacza służebności przesyłu roszczenie o naprawienie szkody z powodu obniżenia jej wartości, związanego z normalnym korzystaniem z nieruchomości w zakresie

odpowiadającym treści takiej służebności (art. 225 w zw. z art. 230 k.c.).

III CZP 44/11 – z dnia 8 września 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach

1. Postępowanie egzekucyjne wszczęte na podstawie wniosku wierzyciela złożonego przed wejściem w życie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804) i przed upływem terminu określonego w art. 985 § 1 k.p.c., które nie zostało przez komornika umorzone, toczy się według przepisów obowiązujących w chwili złożenia wniosku;

2. odmówiono podjęcia uchwały w pozostałej części.

III CZP 45/11 – z dnia 8 września 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie:

"a. Czy w świetle art. 189 k.p.c. i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.) dopuszczalne jest powództwo o ustalenie własności nieruchomości mającej założoną księgę wieczystą?

b. w razie odpowiedzi twierdzącej, czy wyłączenie nabycia przez Skarb Państwa własności nieruchomości stanowiącej las lub grunty leśne na podstawie art. 1 ust. 3 lit. b dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 15, poz. 82 ze zm.) następuje tylko w sytuacji podziału prawnego lub faktycznego nieruchomości przed 1 września 1939 r. na parcele,

z których żadna nie przekraczała 25 ha, czy też w przypadku podziału na parcele o powierzchniach przekraczających i nieprzekraczających 25 ha przejęciu podlegała cała nieruchomość, czy też tylko parcele o powierzchni przekraczającej 25 ha?"

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

III CZP 3/11 – postanowienie z dnia 30 marca 2011 r.

W sprawie o ustalenie wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste droga sądowa nie jest dopuszczalna dla żądania odnoszącego się do współużytkowników, którzy nie zgłosili wniosków o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona i wcześniej nie brali udziału w postępowaniu przed samorządowym kolegium odwoławczym.

III CSK 191/10 – postanowienie z dnia 15 kwietnia 2011 r.

Korzyści współwłaścicieli z tytułu posiadania lokalu we wspólnej nieruchomości nie są pożytkami ani innymi przychodami z rzeczy wspólnej w rozumieniu art. 207 k.c.

III CSK 223/10 – postanowienie z dnia 15 kwietnia 2011 r.

1. Reguła, że jeżeli przepis ustawy przewiduje właściwość prawa ojczystego, to obywatel polski podlega prawu polskiemu, chociażby prawo innego państwa uznawało go za obywatela tego państwa, nie ma zastosowania do przewidujących właściwość prawa ojczystego przepisów umów międzynarodowych.

2. Czynność prawna obejmująca oświadczenie woli składane wobec określonego organu państwowego jest dokonana w państwie działania tego organu, chociażby samo sporządzenie oświadczenia nastąpiło w innym państwie.

III CSK 254/10 – wyrok z dnia 12 maja 2011 r.

Stosunek osobisty łączący poręczyciela wekslowego z remitentem może uzasadniać odpowiedzialność wekslową poręczyciela, jeżeli remitentowi przysługuje wobec wystawcy weksla roszczenie ze stosunku podstawowego (art. 32 ust. 2 prawa wekslowego – ustawa z dnia 28 kwietnia 1936 r. Dz. U. Nr 37, poz. 282).

III CO 5/11 – postanowienie z dnia 20 maja 2011 r.

1. W postępowaniu o unieważnienie prawomocnego orzeczenia wydanego w postępowaniu cywilnym (art. 64 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym Dz. U. Nr 240, poz. 1052 ze zm.) mają zastosowanie przez analogię przepisy kodeksu postępowania cywilnego o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz – w zakresie przewidzianym w art. 424¹² k.p.c. – o skardze kasacyjnej.

2. Od postanowienia Sądu Najwyższego w przedmiocie unieważnienia prawomocnego orzeczenia (art. 64 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym, Dz. U. Nr 240, poz. 1052 ze zm.) nie przysługuje skarga o wznowienie postępowania.

II CSK 548/10 – wyrok z dnia 1 czerwca 2011 r.

Zbycie wierzytelności bankowej, o którym mowa w art. 95 ust. 5 Prawa bankowego (ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665) obejmuje również przypadek przewidziany w art. 518 § 1 pkt 1 k.c.

I CSK 581/10 – wyrok z dnia 2 czerwca 2011 r.

Wyrażenie obcojęzyczne może być uznane za opisowe również w języku polskim, jeżeli dla odbiorcy docelowego towarów oznaczonych takim wyrażeniem może ono brzmieć tylko opisowo, ze względu na powszechne używanie tego wyrażenia zamiennie ze słowem polskim albo tylko w języku obcym, ze względu na brak odpowiednika polskiego lub jego nieużywanie dla oznaczenia rodzajowego, jednakże nie wtedy, gdy zarejestrowany znak towarowy obejmuje to wyrażenie, a używanie go w obrocie przez osoby trzecie jest niezgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu (art. 12 b rozporządzenia Rady WE nr 207/2009).

II CSK 568/10 – wyrok z dnia 10 czerwca 2011 r.

Powód może żądać na podstawie art. 189 k.p.c. ustalenia, że oświadczenie woli pozwanego o wypowiedzeniu umowy było bezskuteczne.

I CSK 533/10 – wyrok z dnia 21 czerwca 2011 r.

Nieosiągnięcie celu umowy o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego z przyczyn leżących po stronie właściciela nieruchomości (gminy), nie uzasadnia roszczenia przewidzianego w art. 410 § 2 k.c.

I CSK 559/10 – wyrok z dnia 21 czerwca 2011 r.

Nawiązanie przez bank stosunku umownego z podmiotem niemającym odpowiedniego zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej może stanowić czyn niedozwolony banku (art. 415 k.c.).

I CSK 575/10 – wyrok z dnia 21 czerwca 2011 r.

Nabyciem nieruchomości przeznaczonej pod zabudowę lub na cele rekreacyjno-wypoczynkowe jest – w rozumieniu art. 1 ust. 5 ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 167, poz. 1758 ze zm.) – nabycie każdej nieruchomości, zabudowanej lub niezabudowanej, gruntowej lub budynkowej, położonej na terenie, który w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy przeznaczony jest na takie cele.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 15/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy poczynione przez sąd państwa wydania ENA zastrzeżenie dotyczące równoczesnego (równoległego) wykonywania kar pozbawienia wolności, które nie podlegały połączeniu, stanowi element wymiaru kary, którym sąd polski związany jest na podstawie art. 607s § 4 k.p.k. w zw. z art. 607t § 2 k.p.k., czy też zastrzeżenie to określa wyłącznie sposób wykonania kary, do którego zastosowanie ma dyrektywa zawarta w art. 607s § 5 k.p.k.?”

I KZP 16/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wobec braku możliwości ustalenia udziałów w bezprawnie osiągniętej przez współsprawców przestępstwa korzyści majątkowej dopuszczalne jest orzeczenie na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku równowartości osiągniętej korzyści solidarnie, czy też konstrukcję taką wyklucza charakter powyższej instytucji (środek karny) i konieczne jest obciążenie poszczególnych współsprawców częściami osiągniętej wspólnie korzyści (w częściach równych lub pro rata parte) albo obciążenie każdego z nich całością takiej korzyści?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KK 27/11 – wyrok z dnia 11 kwietnia 2011 r.

Wskazany w art. 5 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 197, poz. 1661 ze zm.) rodzaj zawinienia podmiotu zbiorowego w postaci *culpa in eligendo* i *culpa in custodiento* odnosi się wyłącznie do osób wymienionych w pkt. 2 i 3 art. 3 ustawy.

III KK 367/10 – postanowienie z dnia 13 kwietnia 2011 r.

Jeżeli w toku postępowania karnego, wszczętego o konkretne przestępstwo wymienione w art. 237 § 3 k.p.k., zarządzono kontrolę i utrwalanie rozmów, określając w postanowieniu osobę, której kontrola ta dotyczy oraz nośnik informacji, który obejmuje, a następnie w toku postępowania pojawi się potrzeba czy to przedmiotowego poszerzenia tej kontroli (chyba że poszerzenie dotyczy innego przestępstwa, należącego do katalogu przestępstw wskazanych w powołanym przepisie, ściśle wiążącego się z tym lub tymi przestępstwami, co do których zastosowano kontrolę rozmów), czy też objęcia kontrolą rozmów także innych osób niż wskazane w postanowieniu albo innych nośników informacji, którymi dysponują osoby objęte uprzednim postanowieniem, konieczne jest wystąpienie do sądu o poszerzenie zakresu przedmiotowego lub podmiotowego tej kontroli, a jeżeli konieczność taka pojawi się w toku prowadzonej kontroli i zachodzi

wypadek niecierpiący zwłoki, podjęcie czynności, o których mowa w art. 237 § 2 k.p.k.

III KK 42/11 – postanowienie z dnia 5 maja 2011 r.

Zarówno art. 39 § 1 k.k.s., jak i art. 86 § 1 k.k., określając granice kary łącznej grzywny posługują się kryterium ilości stawek dziennych. W konsekwencji, ustalenie najsurowszej kary jednostkowej, stanowiącej dolną granicę kary łącznej, musi uwzględniać liczbę orzeczonych stawek dziennych. Natomiast górną granicę tej kary będzie wyznaczała suma stawek dziennych, ustalonych odnośnie do każdej z jednostkowych grzywien. Kara łączna grzywny nie może jednocześnie przekroczyć granic rodzajowych. tj. 1080 stawek dziennych w przypadku art. 39 § 1 k.k.s. i 810 stawek dziennych w przypadku art. 86 § 1 k.k. Ustalenie granic kary łącznej grzywny odbywa się więc niezależnie od wysokości stawek przyjętych w poszczególnych wyrokach.

III KK 117/11 – wyrok z dnia 17 maja 2011 r.

Przepis art. 500 § 1 k.p.k. stanowi, między innymi, że sąd może wydać wyrok nakazowy w wypadkach pozwalających na orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny. Nie znaczy to, że wydanie wyroku nakazowego jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy któraś z tych kar jest wymieniona w sankcji przepisu określającego czyn zabroniony. „Wypadek pozwalający na orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny” jest pojęciem szerszym i zachodzi również wtedy, gdy mimo sankcji przewidującej wymierzenie sprawcy tylko kary pozbawienia wolności,

zastosowanie określonego unormowania ustawy karnej stwarza możliwość orzeczenia kary o charakterze wolnościowym.

V KK 402/10 – postanowienie z dnia 31 maja 2011 r.

Odpowiednie stosowanie art. 259 § 2 k.p.k., nakazane przepisem art. 203 § 1 zd. 2 k.p.k., nie doznaje wyłączeń z przyczyn określonych w art. 259 § 4 k.p.k. Nie jest więc dopuszczalne wydanie przez sąd orzeczenia o poddaniu oskarżonego obserwacji psychiatrycznej, jeśli sam oskarżony o to nie wnosi, a na podstawie okoliczności sprawy można przewidywać, że będzie orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania lub kara łagodniejsza albo że okres stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania przekroczy wymiar kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. Nie ma możliwości skierowania oskarżonego na obserwację psychiatryczną także wtedy, gdy oskarżony o to nie wnosi, a przy braku znacznej społecznej szkodliwości czynu zabronionego popełnionego przez niego, nie byłoby przesłanek wymienionych w art. 94 § 1 k.k., do wydania orzeczenia o umieszczeniu w szpitalu psychiatrycznym w wypadku ustalenia, że popełnił on czyn zabroniony w stanie zniesionej poczytalności (art. 31 § 1 k.k.). W okresie stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania albo wykonywania wobec niego kary o charakterze izolacyjnym, bądź środka zabezpieczającego o takim charakterze, nie istnieje *ratio legis* niestosowania wobec niego obserwacji psychiatrycznej, gdyż postanowienie sądu w tym przedmiocie nie stwarza wówczas samodzielnej podstawy prawnej dla pozbawienia oskarżonego wolności. W tych warunkach „odpowiednie”

stosowanie art. 259 § 2 k.p.k. przemawia w istocie za niestosowaniem zawartego w nim zakazu, jako bezprzedmiotowego.

II KO 38/11 – postanowienie z dnia 15 czerwca 2011 r.

Przez karę pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym górną granicę ustawowego zagrożenia w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 48, poz. 245) należy rozumieć każdą karę pozbawienia wolności orzeczoną powyżej tych granic, w tym także taką, która przyjęła postać rodzajową tej kary nieznaną polskiemu systemowi prawnemu; w tym wypadku nie mamy do czynienia z bezwzględną przyczyną odwoławczą, lecz jedynie z istnieniem rażącego naruszenia prawa materialnego, o jakim mowa w art. 438 pkt 1 k.p.k., a wobec tego wznowienie postępowania w takich wypadkach, w oparciu o art. 4 tej ustawy, następuje jedynie na wniosek strony, a nie z urzędu.

II KK 114/11 – wyrok z dnia 15 czerwca 2011 r.

Dla prawidłowego skazania w trybie art. 387 k.p.k. na karę grzywny istotne jest nie to, że orzeczona kara globalnie odpowiada kwocie, jaką sugeruje oskarżony lecz, także – z uwagi na fakt, że ma ona być orzeczona w stawkach dziennych z określoną wysokością tej stawki – aby orzeczenie tej kary uwzględniało wniosek poddającego się jej, odnośnie zarówno do ilości stawek, jak i do wysokości stawki dziennej grzywny i pozostawało w tym zakresie zgodne z prawem.

IV KK 139/11 – postanowienie z dnia 14 lipca 2011 r.

Nie można mówić o tożsamości czynów, jeżeli przestępstwo paserstwa, przypisywane zamiast zarzucanego przestępstwa kradzieży lub kradzieży z włamaniem miało miejsce już w jakiś czas po tej kradzieży i w okolicznościach niemających nic wspólnego z opisem i podstawą faktyczną czynu zarzucanego jako kradzież lub kradzież z włamaniem. W takim wypadku, nie chodzi bowiem tylko o odmienny sposób wejścia w posiadanie rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego, lecz o zupełnie inne zdarzenie faktyczne, w którego ramach doszło do uzyskania takiego posiadania.

V KK 167/11 – wyrok z dnia 20 lipca 2011 r.

W sytuacji, gdy wobec przekroczenia terminu przerwy w rozprawie określonego w art. 484 k.p.k. następuje zmiana trybu postępowania z uproszczonego na zwyczajny, nieusprawiedliwiona nieobecność oskarżonego na rozprawie nie stoi na przeszkodzie prowadzeniu tej rozprawy „w dalszym ciągu” jeżeli złożył on już wyjaśnienia w toku postępowania sądowego (art. 376 § 2 k.p.k.), albo wprowadził tych wyjaśnień nie złożył i odczytano je w trybie art. 479 § 2 k.p.k., ale o terminie rozprawy, na której dochodzi do kontynuowania rozpoznawania sprawy – w postępowaniu zwyczajnym – oskarżony został zawiadomiony (art. 376 § 2 k.p.k. w zw. z art. 484 § 2 k.p.k. i art. 479 § 2 k.p.k.).

III KK 54/11 – postanowienie z dnia 28 lipca 2011 r.

Pozostawienie bez rozpoznania apelacji osoby korzystającej z praw strony w postępowaniu prowadzonym z oskarżenia publicznego, pomimo braku uprawnień określonych w art. 52 § 1

k.p.k. w zw. z art. 49 § 1 k.p.k. nie czyni nieistniejącym ani prawnie bezskutecznym wcześniejszego postanowienia sądu uchylającego, w wyniku jej zażalenia, postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego, jak i odzyskania przez prokuratora – na podstawie postanowienia dotkniętego uchybieniem procesowym – prawa do wniesienia oskarżenia. Nie wyklucza to jednak prawa do podnoszenia przez inną stronę, zarówno w postępowaniu apelacyjnym jak i kasacyjnym, na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., zarzutu obrazy prawa procesowego zaistniałej przy wydaniu tego postanowienia przez sąd i kwestionowania odzyskania przez prokuratora na jego podstawie prawa do wniesienia oskarżenia oraz wpływu tych uchybień na treść wydanego w sprawie wyroku.

**PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY,
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

I PZP 1/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracownikowi samorządowemu przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej w oparciu o przepis § 8 ustęp 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 50, poz. 398 ze zm.), jeżeli:

1. przed podjęciem zatrudnienia w jednostce samorządowej miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, której pobieranie zawiesił w związku z tym zatrudnieniem;

2. stosunek pracy ustał w oparciu o przepis art. 70 § 1 i § 2 Kodeksu pracy w związku z odwołaniem ze stanowiska, wynikającym z przesłanek wymienionych w art. 28e ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 ze zm.);

3. pracownik przed ustaniem stosunku pracy nabył prawo do emerytury wobec osiągnięcia wieku emerytalnego i po ustaniu zatrudnienia rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego?”

I UZP 4/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest wydanie przez Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407 z późn. zm.) oraz przepis § 15 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003 r. Nr 139, poz. 1328 z późn. zm.) wobec osoby niepełnosprawnej posiadającej już jedno prawomocne orzeczenie o stopniu niepełnosprawności orzeczonej na trwale, kolejnego orzeczenia uwzględniającego schorzenia o innym symbolu przyczyny niepełnosprawności i innym stopniu niepełnosprawności, niż to, które było objęte pierwszym orzeczeniem?”

II PZP 3/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy zawarte w art. 29 § 1 pkt 2 k.p. pojęcie „miejsce wykonywania pracy” jest tożsame z pojęciem, z art. 77⁵ § 1 k.p. „stałe miejsce pracy”.

2. czy określenie w umowie o pracę z cieślą mającym wykonywać pracę na budowach na terenie Polski oraz państw Unii Europejskiej miejsca wykonywania pracy poprzez wskazanie, że

„miejscem wykonywania pracy teren całego kraju z wyłączeniem woj. podkarpackiego oraz małopolskiego i inne kraje Unii Europejskiej” jest zgodne z art. 29 § 1 pkt 2 k.p.;

3. w przypadku odpowiedzi negatywnej, czy konsekwencją takiego zapisu jest uznanie, że „miejscem pracy” takiego pracownika jest „miejsce, w której znajduje się siedziba pracodawcy”;

4. w przypadku odpowiedzi pozytywnej, czy konsekwencją takiego zapisu jest uznanie, że do takiego pracownika nie ma zastosowania art. 77⁵ § 1 k.p. wskazujący, że należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową przysługują pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe „poza miejscowością, w której znajduje się siedziba, lub poza stałym miejscem pracy”?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II PZP 2/11 – z dnia 15 września 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku

1. Przepis art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 4) ma odpowiednie zastosowanie do sędziów, których wnioski zostały rozpoznane zgodnie z art. 4 pkt 3 tej ustawy.

2. Do tej grupy sędziów stosuje się zasady wynagradzania wprowadzone ustawą z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 56, poz. 459).

II UZP 8/11 – z dnia 15 września 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„a. Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych po wznowieniu postępowania w sprawie odpowiedzialności za składki członka zarządu Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wydając decyzję, może częściowo uchylić decyzję konstytutywną o przeniesieniu odpowiedzialności za składki na członka zarządu pozostawiając tę decyzję w pozostałym zakresie w mocy?

b. czy Sąd rozpoznając odwołanie od decyzji zapadłej wskutek wznowienia postępowania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w której jedynie częściowo uchylono decyzję o przeniesieniu

**odpowiedzialności za składki na członka zarządu a w pozostałej części pozostawiono ją w mocy, jest uprawniony do merytorycznego badania przesłanek samej odpowiedzialności członka zarządu a określonych w art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.)?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.**